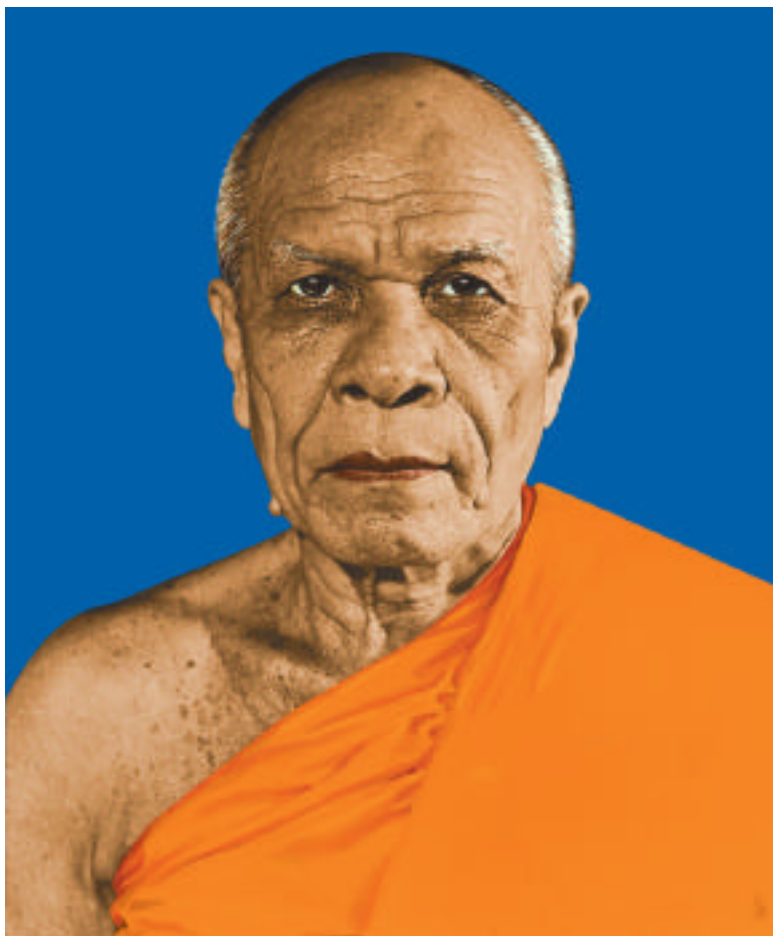

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงพ่อดาวดึงส์ ภาชีเจริญ
ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

ประวัติย่อ

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อดาวพำนัก ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

ชาติภูมิ : พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพำนัก มีนามเดิมว่า สด มีแก้วน้อย เกิดเมื่อวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ตรงกับวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ เป็นบุตรของ คุณพ่อเงินและคุณแม่สุดใจ มีแก้วน้อย ผู้มีอาชีพค้าข้าว ณ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

วัยเด็ก : ในวัยเด็ก หลวงพ่อดาวพำนักได้ไปเล่าเรียนเขียนอ่านที่ วัด ตามประเพณีของชาวไทยในสมัยก่อน ท่านมีอุปนิสัย ของผู้นำและเป็นคนทำอะไรทำจริงมาตั้งแต่เล็ก ใน เวลาศึกษาเล่าเรียน ท่านก็ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่าง จริงจัง จนสามารถอ่านเขียนหนังสืออักษรขอมได้

คล่องแคล่ว นับเป็นการสำเร็จการศึกษาของเด็กไทยสมัยนั้น

หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านได้กลับมาช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพค้าข้าว จนอายุได้ ๑๔ ปีเศษ บิดาของท่านก็ถึงแก่กรรม ท่านเป็นลูกชายคนโต จึงต้องเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวแทนบิดา และเนื่องจากท่านเป็นคนรักงาน มีความขยันขันแข็ง กิจการค้าข้าวที่ท่านทำอยู่จึงเจริญขึ้นโดยลำดับ จนเป็นที่รู้จักในยุคนั้นว่า เป็นผู้มีความดีคนหนึ่ง

อยากบวช : เมื่ออายุได้ ๑๙ ปีเศษ มีเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านได้คิดคำนึงถึงความไม่มีสาระในการทำมาหาเลี้ยงชีพ จนเกิดความล้งเล้งสลัดใจ จึงคิดจะออกบวชเพื่อแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ แต่เนื่องจากในขณะนั้นท่านยังไม่อาจวางภาระในการดูแลครอบครัวได้ จึงจัดรูปเทียนบูชาพระและอธิษฐานว่า “ขออย่าให้ตายเสียก่อนเลย ขอให้ได้บวช และหากบวชแล้วจะไม่สึกจนตลอดชีวิต” จากนั้นท่านจึงขะมักหมั่นทำงานยิ่งขึ้น จนรวบรวมทรัพย์ได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งคะเนว่ามากพอที่มารดาของท่านจะใช้จ่ายไปได้จน

ตลอดชีวิตแล้วจึงออกบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

อุปสมบท : เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ เมื่ออายุได้ ๒๒ ปี ท่านได้เข้าอุปสมบท ณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยมี พระอาจารย์ดี วัดประตุสาร เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูวินยานุโยค (เหนี่ยง อินท-โชโต) วัดสองพี่น้อง เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และ พระอาจารย์โหน่ง อินทสุวณโณ วัดสองพี่น้อง เป็น พระอนุสาวนาจารย์ ได้ฉายาว่า จนุทโล

ในเพศสมณะ : โดยเหตุที่การบวชของหลวงพ่อดอกน้ำ เป็นการบวชด้วยหวังจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ท่านจึงเริ่มศึกษาพระวินัยและข้อควรปฏิบัติของสงฆ์ตั้งแต่ออกบวช คือในระหว่างที่เริ่มเข้าเป็นนาค ไปท่องคำขอบรรพชาอุปสมบท และเตรียมตัวบวชอยู่ที่วัดเป็นเวลาประมาณ ๑๐ วัน ดังนั้น เมื่อบวชแล้ว ท่านจึงสามารถปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้อย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น

หลวงพ่อดอกน้ำใช้เวลาในชีวิตสมณะของท่านอย่างทรงคุณค่ายิ่ง นับแต่วันแรกที่บวช ท่านก็เริ่มฝึกกรรม

ปฏิบัติตามที่ตั้งใจไว้ ควบคู่ไปกับการเรียนคันถธุระ คือ การศึกษาพระปริยัติธรรมเพื่อค้นคว้าหลักธรรมคำสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จารึกไว้เป็น ภาษาบาลี โดยเฉพาะคัมภีร์มหาสติปัฏฐาน อันเป็น คัมภีร์ที่ว่าด้วยหลักการปฏิบัติโดยตรง

ท่านศึกษาธรรมปฏิบัติเรื่อยไปจากสำนักนี้ไปสู่สำนักโน้น ได้ยินใครว่าที่ไหนดีเป็นต้องพยายามขอเข้าเป็นศิษย์ ศึกษาธรรมปฏิบัติด้วย เช่น พระมงคลทิพมุนี (ม่วย) อดีตเจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิ พระครูธรรมาภิมุข (โป๊) วัด พระเชตุพนฯ พระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า พระอาจารย์ ปลื้ม วัดเขาใหญ่ ซึ่งล้วนเป็นพระอาจารย์ที่ทรงคุณวิเศษ ในทางธรรมปฏิบัติ เป็นเยี่ยมทางปริยัติ งามทั้งศีลา จารวัตร และมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย หลวงพ่อวัด ปากน้ำฝักฝนธรรมปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริง จนครูบา อาจารย์รับรองผลแห่งการปฏิบัติ และชักชวนให้อยู่ ช่วยกันสอนผู้อื่นต่อไป แต่ท่านยังคงรู้สึกว่ ความรู้เท่า นี้ยังไม่เพียงพอที่จะช่วยตนเองให้พ้นทุกข์ได้

ด้านการศึกษาพระปริยัติธรรม เมื่อท่านเรียนจนสามารถ
แปลหนังสือใบลานมหาสติปัฏฐานได้ดั่งที่ตั้งใจแล้ว
จึงหยุดการเล่าเรียนคันถธุระทั้งหมด ตั้งใจปฏิบัติ
ธรรมอย่างจริงจัง โดยศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมจาก
คัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งเป็นแบบฉบับของการปฏิบัติธรรม

ค้นพบวิชาธรรมกาย : พรรษาที่ ๑๒ ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ท่านไปจำ
พรรษาอยู่ที่วัดโบสถ์ - บน ตำบลบางคูเวียง นนทบุรี
โดยตั้งใจจะตอบแทนพระคุณท่านเจ้าอาวาสที่เคย
ถวายหนังสือให้ท่านเล่าเรียน และจะได้แสดงธรรม
โปรดญาติโยม

เมื่อถึงกลางพรรษา ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ท่านมาหวน
คิดคำนึงถึงอายุที่ล่วงเลยไปว่า ผ่านพรรษากาลมานาน
ถึงเท่านี้แล้ว ก็ยังไม่ได้รู้เห็นธรรมแท้ที่พระพุทธองค์
ทรงรู้เห็นเลย จึงตั้งลัจจะอธิษฐานทำสมาธิภาวนาอย่าง
เอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า "ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรม
ที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมด
ชีวิต" เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปอย่างนั้นแล้ว ท่านก็เริ่มปรารภ

ความเพียร โดยได้แสดงความอ่อนน้อมแด่พระพุทธเจ้า
ว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า
ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อย
ที่สุดแล่ง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระ
พุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว
เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่า
ทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของ
พระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรด
พระราชทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็น
ทนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

ด้วยการทำความเพียรอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิต ในที่สุดท่าน
ก็ได้เข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคิณนั่นเอง

ณ เวลานั้น ท่านเข้าใจอย่างชัดเจนด้วยตนเองว่า ธรรม
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้งนัก พันวิสัยของการ
ที่จะตรึกนึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรึก
นึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง จะเข้าถึงได้ต้องทำให้ใจ คือ ความ

รู้ตริก รู้นึก รู้คิด รวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน พอหยุดก็
ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่านจึงกล่าวสรุปไว้
เป็นประโยคสั้น ๆ ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” นับแต่นั้น
เป็นต้นมา ท่านก็เริ่มศึกษาค้นคว้าเพื่อหาที่สุดแห่งธรรม
ยิ่งค้นคว้ายิ่งแตกฉานเชี่ยวชาญ

การเข้าถึงพระธรรมกายของหลวงพ่อดำปากน้ำนี้ นับ
เป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นเพียงการ
ปฏิบัติตามหรือจดจำจากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและ
เข้าไปถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง โดย
การดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสายกลาง อันเป็นหนทาง
สู่ความพ้นทุกข์

ในหนทางสายกลางนี้ หากผู้ใดดำเนินจิตเข้าไปจนถึงที่สุด
ได้แล้ว ย่อมจะดับต้นเหตุแห่งทุกข์คือกิเลสอาสวะทั้งมวล
ให้หมดสิ้น เข้าถึงสุขอันยั่งยืน อันเป็นสุดยอดแห่งความ
ปรารถนาของทุกชีวิตได้ ด้วยเหตุนี้ การค้นพบของ
ท่านจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษยชาติ และเหนือ
สิ่งอื่นใด การเข้าถึงพระธรรมกายของท่าน ยังเป็น

พยานยืนยันพระดำรัสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้แก่เหล่าพระสงฆ์สาวกว่า “ธรรมกายเป็นชื่อของตถาคต”

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ที่ใครสักคนจะสามารถรู้เห็นธรรมอันลึกซึ้งยิ่งไปกว่าสิ่งที่ได้เล่าเรียนมาเช่นนี้ โดยเพียงแต่ศึกษาวิธีการและนำมาปฏิบัติตามเท่านั้น นอกเสียจากว่า บุคคลผู้นั้นจะมีบุญบารมีอันยิ่งใหญ่ที่ได้สั่งสมมาแต่ครั้งอดีต และเป็นผู้มีความเพียรอันเลิศ ดังนั้น การเข้าถึงพระธรรมกายของหลวงพ่อดาวพิกุล ญาณวฑฺฒโน - บณ บางคูเวียง ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ครั้งนั้น จึงเป็นจุดประกายศรัทธารับรองความเป็นคนจริงและปฏิบัติอันถูกต้องของท่านได้อย่างชัดเจน ยิ่งกว่านั้น ยังเป็นเครื่องยืนยันว่า พระธรรมกายอันเป็นแหล่งแห่งความสุข ความบริสุทธิ์ และความรู้แจ้งนั้น มีอยู่จริงภายในตัวของมนุษย์ทุกคน

เผยแผ่วิชชาธรรมกาย : หลังจากรู้เห็นธรรมแล้ว ในครั้งแรกหลวงพ่อดาวพิกุลจะปลุกตัวหลักธำมณีไปหาความสงบสงัด

ตามป่าเขาหรือในชนบท เช่นเดียวกับพระภิกษุที่ใส่ใจในการปฏิบัติสมัยนั้น แต่เมื่อนึกถึงเพื่อนมนุษย์ที่ยังตกทุกข์ได้พึ่งอีกเป็นจำนวนมาก ท่านจึงคิดจะสอนเพื่อสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ ตามอัธยาศัยที่รักการบำเพ็ญประโยชน์อันเป็นปกติวิสัยของท่าน

ครั้งออกพรรษา รับกฐินแล้ว ท่านจึงเดินทางไปปฏิบัติธรรมและสอนที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน นครปฐม เวลาผ่านไปราว ๔ เดือน ก็มีพระภิกษุปฏิบัติได้เป็นพยานในการบรรลุธรรมจำนวน ๓ รูป และฆราวาสอีก ๔ คน การสอนครั้งนี้ นับเป็นจุดเริ่มต้นของการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ต่อมาท่านได้เดินธุดงค์ไปสอนในที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่ง มีประชาชนมาศึกษาธรรมปฏิบัติกันเป็นจำนวนมาก และต่างได้รับผลดีตามกำลังแห่งการปฏิบัติของตน ๆ

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ : ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๔๖๑^๑ ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงเดินทางออก

^๑ จาก “ ตามรอยพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อดาวดึงส์) ” โดย วโรพร หน้า ๓๓-๓๔

จากวัดพระเชตุพนฯ มาจำพรรษาที่วัดปากน้ำ ซึ่งใน
ขณะนั้นมีสภาพกิ่งวัดร้าง ควรปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อย

พัฒนาวัด-พัฒนาคน : ในระยะแรก การบริหารและพัฒนาวัดไม่ราบ
รื่นนัก เนื่องจากพระเก่าและชาวบ้านที่นั่นมีอหิชาคัย
เป็นนักเลง ปกครองดูแลได้ยาก แต่ท่านก็ได้ย่อท้อ
เร่งรัดกวาดขันพระภิกษุสามเณรให้ประพฤติถูกต้องตาม
พระธรรมวินัย และเปิดสอนธรรมปฏิบัติแก่พระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และประชาชนทั่วไป อย่าง
จริงจัง เมื่อมีประชาชนมาปฏิบัติธรรมได้รับผลดีเป็น
จำนวนมาก และต่างเล่าขานกันต่อไปในวงกว้าง ชื่อของ
ท่านจึงเป็นที่รู้จักในนาม “หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ”

ต่อมา ท่านได้ตั้งโรงเรียนราษฎร์สำหรับวัดขึ้น เพื่อ
อนุเคราะห์ให้เด็กชาวบ้านในละแวกนั้นได้รับการศึกษา
โดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ทั้งนี้ ได้รับความช่วยเหลือ
จากผู้มีจิตศรัทธาจำนวนมาก อีกทั้งทางกรมการอำเภอ
ก็ส่งเสริม ทำให้กิจการของโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดี
จำนวนนักเรียนจึงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากจำนวนสิบเป็น
สามร้อย ทำให้ชาวบ้านแถบนั้นซาบซึ้งในอุปการคุณ
ของท่านที่ทำให้ลูกหลานของตนได้เล่าเรียน ในเวลา

ต่อมา เมื่อทางราชการดำเนินการจัดตั้งโรงเรียน
อย่างทั่วถึง ตาม พรบ.ประถมศึกษา ท่านจึงยกเลิก
งานด้านนี้ไป หันมาจัดการศึกษานักธรรมและบาลีแทน

โดยเหตุที่ท่านมีอริยาคัยของนักพัฒนา ชอบความเจริญ
ก้าวหน้าและการทำตนให้เป็นประโยชน์ ดังที่ท่านมัก
กล่าวว่า “อยู่ที่ไหน ก็ให้ท่าน บริจาคทานเรื่อยไป ไม่
ทำอะไรก็สอนหนังสือหนังสือ หา สงเคราะห์อนุเคราะห์กุล
บุตร” ดังนั้น ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใด ท่านจึงมักริเริ่ม
พัฒนาที่นั่น ๆ ให้ดีขึ้น ไม่ยอมให้ถอยหลัง บำเพ็ญตน
เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ เมื่อมาอยู่ที่วัด
ปากน้ำ ท่านก็ทำหน้าที่ของเจ้าอาวาสอย่างดีที่สุด ปรึ
ปรุพัฒนาวัดให้เจริญรุ่งเรืองอย่างเต็มที่เต็มกำลัง

ในการพัฒนาวัดของหลวงพ่อดปากน้ำนั้น ท่านให้
ความสำคัญแก่การสร้างคนเป็นอันดับแรก ส่วนการ
ก่อสร้างเสนาสนะ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ
ล้วนเป็นไปเพื่อสนับสนุนงานในการสร้างคนทั้งสิ้น

แนวทางในการสร้างคนของท่าน คือ ให้การศึกษาเพื่อ
เพิ่มพูนความรู้ พัฒนาสติปัญญา ควบคู่ไปกับการ

พัฒนาจิตใจโดยการเจริญสมาธิภาวนา และการฝึกฝน
อบรมตนเองตามพระธรรมวินัย

ด้านการศึกษา : ท่านจัดให้มีการเรียนการสอนนักธรรมและบาลีประจำ
สำนัก จัดหาครูให้ และยังสร้างโรงเรียนถาวร เป็นอาคาร
๓ ชั้น จุ้นักเรียนได้ถึง ๑,๐๐๐ คน มีห้องน้ำ ห้องสุขา
ประจำแต่ละชั้น มีเครื่องตกแต่งอาคารครบถ้วน และ
มีอุปกรณ์การศึกษาบริบูรณ์ นับเป็นอาคารที่ทันสมัย
ในยุคนั้น นอกจากนี้ ชั้นบนของอาคารโรงเรียนดังกล่าว
ยังจัดเป็นห้องโถงสำหรับปฏิบัติพระกรรมฐานอีกด้วย

เมื่อสร้างเสร็จแล้ว อาคารโรงเรียนหลังนี้ ได้เป็น
ประโยชน์แก่คณะสงฆ์เป็นอย่างมาก โดยใช้เป็นสนาม
สอบนักธรรมรวมสำหรับอำเภอภาษีเจริญเป็นประจำ
ทุกปี ยิ่งไปกว่านั้น ในช่วงเวลาแห่งการสอบ ท่านยัง
จัดเลี้ยงภัตตาหารเพลแก่พระภิกษุสามเณรนักเรียนด้วย
นับเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนได้อย่างดียิ่ง

งานในด้านการศึกษานี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านมอบ
หมายให้ศิษย์ที่มีความชำนาญในฝ่ายปริยัติเป็นผู้
ดำเนินการ

ด้านการเผยแผ่ : ทุกวันพระและวันอาทิตย์ ท่านจะแสดงพระธรรมเทศนาแก่ประชาชนทั่วไปด้วยตนเองเป็นประจำ และทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. จะสอนการทำสมาธิแก่พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ทั้งผู้ที่อยู่ในวัดปากน้ำ ผู้ที่มาจากต่างวัด รวมไปถึงประชาชนทั่วไป

พระธรรมเทศนาของหลวงพ่อดาวทอง วัดปากน้ำนั้น ชัดเจน แจ่มแจ้งและมีรสชาติ โดยเหตุที่ท่านมีความชำนาญทั้งในภาคปริยัติและภาคปฏิบัติ อีกทั้งยังรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมด้วยตนเองอย่างแจ่มชัด ในเวลาแสดงธรรม ท่านจึงมักยกพระบาลีพุทธพจน์ขึ้นแสดงก่อน แปลให้ได้ใจความที่ถูกต้อง แล้วจึงขยายความชี้แนวปฏิบัติอย่างชัดเจน ทำให้ปฏิบัติตามได้ง่าย การแสดงธรรมของท่าน จึงเป็นการแสดงธรรมที่มีอรรถรส ชวนให้ปฏิบัติตามยิ่งนัก ด้วยเหตุดังกล่าว จึงมีผู้มาฝึกธรรมปฏิบัติกับท่านและได้รับผลดีของการปฏิบัติเป็นจำนวนมาก รวมนับได้เป็นเรือนแสน

ด้านความเป็นอยู่ : ในเรื่องความเป็นอยู่และการฝึกฝนอบรมสมาธิในวัด พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำน้ำได้ให้การอบรมสั่งสอนและดูแลพระภิกษุสามเณรอย่างใกล้ชิด โดยนำพระภิกษุสามเณรทำวัตรในอุโบสถ พร้อมกับให้อโวาทเป็นประจำทุกวัน ทั้งเช้าและเย็น ให้สร้างกุฏิที่พักสำหรับพระภิกษุสามเณรอย่างเพียงพอ และมีเครื่องอำนวยความสะดวกตามควร พอเหมาะพอสมแก่ภาวะของนักบวช นอกจากนี้ ท่านยังให้ตั้งโรงครัวของวัดขึ้น รับภาระในการดูแลอาหารการขบฉันของพระภิกษุสามเณรทั้งวัดไม่ให้อำบาก จะได้มีเวลาศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้เอง วัดปากน้ำในสมัยนั้นจึงมีพระภิกษุสามเณรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากเดิมที่มีกันอยู่เพียง ๒๐-๓๐ รูป จนเป็น ๕๐๐ รูปเศษ ในปีที่ท่านมรณภาพ

หลวงพ่อดำน้ำใช้เวลาในชีวิตของท่านอย่างคุ้มค่ายิ่ง โดยปกติท่านจะไม่ยอมออกไปไหนนอกวัดเลย เว้นไว้แต่มีกิจจำเป็นของสงฆ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หากมีใครนิมนต์ท่านไปสวดมนต์ฉันเพล ท่านมักขอให้พระภิกษุ

รูปอื่นไปแทน แม้จำเป็นต้องออกไปด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด
ท่านก็จะไปเพียงชั่วคราวแล้วรีบกลับมา

การออกรับแขกของท่านก็เป็นเวลา คือ หลังฉันเพล
และในเวลา ๑๗.๐๐ น. ครั้งละ ๑ ชั่วโมงเท่านั้น เวลา
นอกเหนือจากนี้ ท่านจะใช้ในการทำกิจภาวนาทั้งกลาง
วันและกลางคืน

การทำกิจภาวนา : **งานปฏิบัติสมาธิ เจริญภาวนา ถือเป็นงาน**
ใหญ่ที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ เป็นงานที่ท่าน
ให้ความสำคัญและใช้เวลามากที่สุด ทุกวันท่านจะ
บำเพ็ญกิจภาวนาในสถานที่ที่จัดไว้เฉพาะ ซึ่งเรียกว่า
“โรงงานทำวิชชา” พร้อมกับพระภิกษุ สามเณร และ
อุบาสิกามีหน้าที่ทำกิจภาวนา เป็นการทำงานทางใจ
ที่มีเป้าหมายในการกำจัดกิเลสอาสวะ อันเป็นเหตุแห่ง
ความทุกข์ ความเบียดเบียนให้หมดสิ้นไป ควบคู่ไปกับ
การช่วยแก้ไขความทุกข์ยากเดือดร้อนของเพื่อนมนุษย์
ในใจของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำ มีเป้าหมาย
เพียงประการเดียว คือ การขจัดต้นเหตุแห่งกิเลสอาสวะ

ที่บังคับบัญชามนุษย์และสรรพสัตว์ ให้คิด พุท และทำ
ในสิ่งที่ไม่ดี ซึ่งทำให้ต้องเวียนว่ายตายเกิด ทนทุกข์
ทรมาน รับผลของบาปกรรมอยู่ร่ำไป หากขจัดต้นเหตุ
ดังกล่าวให้หมดสิ้นไปได้เมื่อใด เมื่อนั้นการเบียดเบียน
ทำร้ายกันก็จะหมดสิ้นไป โลกจะมีแต่ความสุขและ
ความดีงามบังเกิดขึ้น และนั่นคือ “สันติภาพของโลก”
ที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้ ตลอดชีวิตของท่านจึงทุ่มเทให้กับ
การบำเพ็ญภาวนา ศึกษาค้นคว้า และเผยแผ่วิชชา
ธรรมกาย ด้วยเป้าหมายอันบริสุทธิ์ โดยมิได้คำนึงถึง
อุปสรรคใด ๆ

ปฏิบัติอันบริสุทธิ์และการฝึกฝนตนเองอย่างเอาชีวิต
เป็นเดิมพันของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ จึงเป็นที่มาแห่ง
ความเป็นผู้ทรงปัญญา ทรงคุณธรรมและคุณวิเศษที่
น่าอัศจรรย์ใจ อันเป็นกระแสนิ่งดูผู้มีศรัทธาและผู้ใฝ่
ธรรมทั้งหลายให้เข้ามาศึกษาและปฏิบัติตาม ระลอก
แล้วระลอกเล่าอย่างไม่ขาดสาย ดังเป็นที่กล่าวขาน
ของปวงชนมาจวบจนปัจจุบัน

สานต่อปณิธาน : เพื่อให้วิชาธรรมกายอันเป็นแก่นของพระพุทธศาสนา
ได้เผยแผ่กว้างไกล นำสันติสุขและความร่มเย็นไปสู่
ชาวโลกได้อย่างทั่วถึง ดังนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๙๒ พระ
เดชพระคุณหลวงพ่อดาวกาน้ำจืดมอขหมายคุณครูณวย
สมบัติสุข คิษย์ในฝ่ายปฏิบัติธรรมท่านหนึ่งซึ่งมีความรู้
ในการเขียนหนังสือเป็นอย่างดี ให้เรียบเรียงหลักการ
ปฏิบัติธรรมวิชาธรรมกายไว้ โดยให้ชื่อว่า **"คู่มือ
สมาธิ"** ด้วยเห็นว่าเป็นเรื่องที่ผู้เป็นสมาธิ หรือ เจ้า
อาวาส ผู้ปกครองวัดต่าง ๆ ควรรู้และปฏิบัติให้ได้จริง
ทั้งปฏิบัติด้วยตนเอง และแนะนำสั่งสอนญาติโยม
สาธุชนให้ปฏิบัติตามไปด้วยได้

ยิ่งกว่านั้น ในปี พ.ศ.๒๕๙๔ ท่านได้เรียกประชุมศิษย์
ทั้งหมด พร้อมทั้งปรารภว่า อีก ๕ ปี ท่านจะมรณภาพ
ให้ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลกให้ได้
เพราะวิชานี้เป็นแก่นแท้ของชีวิต สามารถช่วยคนทั้ง
โลกให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด
และนำพาสันติสุขมาสู่โลกได้จริง

ด้วยคำปรารภดังกล่าว ภายหลังจากที่หลวงพ่อด
ปากน้ำมรณภาพ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ แล้ว คุณยายอาจารย์
มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นศิษย์เอก
ท่านหนึ่งของหลวงพ่อดปากน้ำ ในฝ่ายธรรมปฏิบัติ
ได้ใช้เวลาทั้งชีวิตของท่านในการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย
จนเป็นที่มาของการก่อเกิดวัดพระธรรมกาย บุญ
สถานเพื่อการปฏิบัติธรรมในวันนี้